

1.

‘Waar blijft die kerel ...?’

Vanaf een uitwaaierende tak van de oude eik speurde de dikke kater in oostelijke richting, over het aangrenzende Bivelen tot de licht aflopende vlakte van de Kuil verderop. Voor hem strekte zich een lappendeken van aardappel-, bieten-, en tarwevelden uit, en hier en daar een weide waar koeien graasden. Sloten en weggetjes, afgeboord met meidoornhagen en schuine bermen, kerfden onregelmatig door het landschap. In het centrale binnenland van Bivelen overheersten de lage aanplantingen van appel- en perenbomen, die men vanwege hun vorm piramides noemde.

Urenlang lag hij daar, de verveling en de vermoeidheid begonnen hun tol te eisen. De lommer van het gebladerte bood amper verkoeling tegen de loden hitte die al enkele weken op het land woog. In normale omstandigheden zou hij deze klus aan een van zijn bendeleden hebben overgelaten. De kraai had hem echter duidelijk laten verstaan dat hij de gezant van Flinter beter in hoogsteigen persoon kon opwachten bij de eik, omwille van diens veiligheid en het belang van de zaak.

Hij had zijn bedenkingen. Kon hij die Flinter wel vertrouwen? De belofte van een gouden kans had goedkoop geklonken en hij kende hem niet eens. Tegelijk kon hij de

bezorgdheid van de onbekende om zijn boodschapper wel begrijpen. Hij stond immers aan het hoofd van een zootje ongeregeld, een bont allegaartje van zwervers, avonturiers en schurken van allerlei allooi, op de vlucht voor een vijand of op zoek naar snel gewin. Het lukte hem niet altijd deze katers in het gareel te houden. Dat lag niet aan zijn leiderscapaciteiten, daar hoefde niemand aan te twijfelen.

‘Hé, jij daar ...’

De dikzak schrok zich een bult, de woorden haalden hem ruw uit zijn slaap. Blijkbaar was hij ingedut. Aan de voet van de boom stond een oude kater die hem achterdochtig aankeek. Om zijn nagenoeg kale kop spande een bandana van gele, gevlochten koorden die gebruikt worden om het stro te busselen. Daarin zat een donkergrijze duivenveer geklemd, die van achter het rechteroor pal omhoog stak. De ogen stonden half toegenepen, het lijf getekend, pezig.

‘Ik moet dringend de Dikke van het Hulterveld spreken. Hij zou mij hier opwachten. Weet jij waar hij is?’ vroeg de onbekende.

‘Wie mag jij wel zijn om mij zo brutaal uit mijn middagdutje te halen?’

‘Dat kan ik niet zeggen tegen het eerste het beste mormel dat mijn pad kruist, wat ik te melden heb is van het allergrootste geheim en belang.’

‘Kalm aan vriend, ben je gestuurd door Flinter?’

‘Hoe kom je daar bij?’

‘Omdat, mijn beste, ik de Dikke van het Hulterveld ben, baas van dit onmetelijke gebied dat helemaal in het noorden tot aan het Bovenlint reikt. Ik zou dus maar een toontje lager zingen als ik jou was.’

De oude bode leek niet overtuigd. 'Bewijs dat eens', beet hij terug. 'Elke opgeblazen kater kan dat beweren. Ik ben je al een tijdje aan het begluren. Je ligt daar op die tak te puffen alsof je aan het bekomen bent van een uit de hand gelopen schranspartij. En dan val je ook nog eens in slaap, niet bepaald de houding van een leider.'

'Laat dat van die vreetpartij nu toevallig waar zijn. Mijn manschappen hebben de gewoonte mij met dergelijke feestjes hun aanhankelijkheid te bewijzen.' De Dikke lachte schaapachtig, terwijl hij vlug het nog voorgebonden eikenblad, dat dienst had gedaan als servet, wegmoffelde. 'Hoewel, dat doet niet ter zake. Je zal ook wel gezien hebben, wijsneus, dat ik op de uitkijk lig. Ik wacht op de afgevaardigde van die Flinter. Het is enkel omdat hij daar uitdrukkelijk op aandrang dat ik dit zelf doe en niet een van mijn mannen naar hier heb gestuurd.'

De vreemdeling aarzelde. 'En wie precies heeft mijn komst aangekondigd?'

'Een kraai. Twee nachten geleden schoot ik wakker van een schor gekras. Ik keek recht in de opengesperde bek van het beest dat schaamteloos op mijn buik was geland. Voor ik een woord kon uitbrengen stootte hij een braakbal uit, recht op mijn neus. Daarop kondigde hij mij de komst van een boodschapper aan.'

'Al goed, ik geloof je', zei de bezoeker, die achterover was gaan leunen tegen de stam, kauwend op een grassprietje. 'Flinter stuurt mij inderdaad. Ik ben zijn grootvader. Aanvankelijk twijfelde ik of ik deze opdracht wel zou aan nemen. Ik laat me niet graag bevelen, maar ach, familie hé. En het vooruitzicht van avontuur trok me wel aan.' Er verscheen een grijns om zijn mondhoeken.

De Dikke schoof buikwaarts langs de stam naar beneden. Zijn grimas verried dat dit met de nodige moeite gepaard ging. Hij nam de ander scherp op. Hoewel hij het zaakje niet helemaal vertrouwde, besloot hij zijn achterdocht te laten varen. Deze kwibus kwam hem voor als een eenzame zwerver van wie hij zich moeilijk kon voorstellen dat hij een bedreiging kon vormen.

'Kom,' gebaarde hij gastvrij, 'ik nodig je uit in mijn kamp, zodat je kan bekomen van je reis en je me de reden van al die geheimdoenerij kan uitleggen. Doe je voor als een toevallige passant op doorreis, zo vermijd je lastige vragen van mijn onderdanen, in je eigen belang. Zolang je dicht bij mij blijft, heb je niets te vrezen.'